

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.049/2020/9.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Varga Erzsébet ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Holló Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Holló Dóra ügyvéd, (címe)

A per tárgya:

Munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 3.M.189/2019/9.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes 15.M.70.171/2020/2.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 120 650 (egyszázhuszezer-hatszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 187 200 (egyszáznyolcvanhétezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 2017. szeptember 4. napjától állt munkaviszonyban az alperesnél raktárkezelő, targoncavezető munkakörben, munkabére 2019. január 1. napjától bruttó 195 000 forintban került megállapításra.

[2] Munkaszerződésének 6.1. pontja rögzítette: „A Munkavállaló köteles a mindenkor vezetői utasításokat, illetve a Munkáltató szervezetére és működésére vonatkozó egyéb szabályokat megismerni és maradéktalanul betartani.”

[3] A munkaszerződés 9. pontja a titoktartási kötelezettségre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazott. A 9.1. pont szerint „A Munkavállaló köteles a munkája során tudomására jutott üzemi (üzleti) titkot, továbbá a Munkáltatóra, illetve annak tevékenységére vonatkozó alapvető fontosságú információkat megőrizni”. A 9.2. pont (vii) alpontja értelmében a titoktartási kötelezettség körébe tartozott a munkaszerződés bérre vonatkozó rendelkezése.

[4] A felperes 2019. április 17-én munkaidőben felkereste az üzemorvost az éves munkaegészségügyi vizsgálat, valamint a targoncavezetői engedély megújítása céljából. Távozásakor a munkaállomásaként funkcionáló targoncában hagyta annak indítókulcsát.

[5] Az alperesnél hatályban lévő munkavédelmi szabályok előírják, hogy a targonca elhagyásakor a kézféket behúzott állapotban rögzíteni kell, az indítókulcsot ki kell venni, és azt a targoncavezetőnek magával kell vinnie. A felperes az előzőekben írt munkavédelmi előírást ismerte (8. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldal).

[6] A felperes a 2019. évi béremelés mértékével nem volt elégedett. Elégedetlenségének hangot adva az alperes tulajdonában álló, általa használt és kötelezően viselendő láthatósági mellényre filctollal felírta bruttó alapbérének összegét.

[7] tanú 3 műszakvezető a munkáltatói jogkör gyakorlójának jelezte, hogy a felperes a láthatósági mellényt felirattal látta el („195.000 forint minimálbérért dolgozok”), és súlyosan megsértette a munkavédelmi előírásokat, amikor a targonca elhagyásakor az emelőgép villáját a levegőben, a kulcsot pedig az indítózárbán hagyta. Javasolta, hogy mindkét magatartásként külön-külön részesítsék a felperest írásbeli figyelmeztetésben.

[8] Az alperes 2019. április 18. napján a felperes munkaviszonyát azonnali hatállyal megszüntette. Intézkedésének indokolása szerint a felperes 2019. április 16-án a munkavédelmi szabályokat megszegte, mert az emelőgép elhagyását követően annak villáját a levegőben, a kulcsot pedig az indítózárbán hagyta, emellett a munkáltatótól kapott láthatósági mellényt megrongálta és a munkáltató rossz hírét keltette, illetve megszegte a bérre vonatkozó titoktartási kötelezettségét, s mindezzel megsértette a munka

törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) és b) pontját, valamint a munkaszerződés 6., 3. és 9.2. pontjait.

A kereset és az ellenkérelem

[9] A felperes többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 11 havi, havi bruttó 195 000 forint összegnek megfelelő távolléti díj kártérítés címén történő megfizetésére, valamint kérte az alperes perköltségben való marasztalását a csatolt költségfelszámítás alapján. Keresetét arra alapította, hogy az azonnali hatályú felmondás jogellenes, mert a felmondás indokolásában rögzített állítások nem valósak. Előadta, téves a terhére rótt magatartás dátuma, tagadta továbbá, hogy az emelőgép villája a levegőben volt. Álláspontja szerint a láthatósági mellényt nem rongálta meg, a felirattal nem keltette a munkáltató rossz hírét, és az nem jelentette a titoktartási kötelezettség megszegését, mivel nem a valós, pótlékokkal növelt nettó bért tüntette fel. Mindezen túl érvelése szerint a felmondás nem világos és nem okszerű, mert csak általánosságban fogalmaz, a megjelölt magatartások pedig nem jelentenek lényeges kötelezettségszegést, illetve olyan magatartást, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette volna. Előadta, a hatékonyabb munkavégzés érdekében az alperesnél kialakult gyakorlat volt az indítókulcs targoncában hagyása, ha vezetőjének azt el kellett hagynia.

[10] Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperesi magatartás a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, mivel ugyanazon cselekmény miatt már szóbeli figyelmeztetésben részesült, és kifogásolta, hogy ugyanezen magatartás miatt más munkavállalók csak fegyelmi büntetésben részesültek. Álláspontja szerint emellett a felmondás jogellenességét eredményezi az is, hogy az alperes az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjára egyaránt hivatkozott, holott azok együttes alkalmazására nem kerülhet sor.

[11] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen alaki védekezést terjesztett elő, arra hivatkozott, hogy az általa részletesen kifejtett álláspont szerint a keresetlevelet a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 176. § (1) bekezdés j) pontja alapján az elsőfokú bíróságnak vissza kellett volna utasítania. Érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint az azonnali hatályú felmondás megfelel az azzal szemben támasztott jogszabályi követelményeknek. Előadta, a felperes ismerte a munkavédelmi szabályokat, így a targonca kezelésére vonatkozó előírásokat is. Ennek alátámasztására okiratokat csatolt. Vitatta a magatartás kettős értékelésére vonatkozó felperesi hivatkozást, állította, tanú 3 csupán felhívta a felperes figyelmét a szabályszegésre, az azonban szóbeli figyelmeztetésként nem értékelhető.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította: Megállapította, a feljegyzett 128 700 forint eljárási illetéket az állam viseli, továbbá kötelezte a felperest az alperes 327 088 forint összegű költségjegyzékkel felszámított perköltségének a megfizetésére. Részletesen kifejtett indokai szerint alaptalannak találta az alperes alaki védekezését. A keresetet érdemben vizsgálva megállapította, a kialakult bírói gyakorlat szerint az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjának egyidejű megjelölése önmagában nem teszi az intézkedést jogellenessé. Rámutatott, a felmondásban a felperes terhére rótt magatartás időpontja valóban tévesen szerepel, ez azonban olyan adminisztrációs hiba, amely önmagában nem teszi valótlanná a felmondásban foglaltakat. A felmondás jogszerűségének további feltételeit vizsgálva kiemelte, a felperes csupán azt vitatta, hogy az emelőgép villáját a levegőben hagyta, azt azonban nem, hogy a kulcs az indítózárban maradt. Megállapította, az alperes munkavédelmi szabályzata egyértelmű rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy a targonca elhagyásakor az indítókulcsot ki kell venni és azt a targoncavezetőnek magával kell vinni. A meghallgatott tanúk (tanú 1, tanú 2, tanú 3, tanú 4) vallomása megerősítette e szabálynak az érvényesítését, függetlenül attól, hogy tanú 1 és tanú 2 vallomása szerint kényelmi szempontból maguk sem mindig tartották be az előírásokat. Rámutatott, a felperes felelt az emelőgép biztonságos kezeléséért, mivel az indítókulcsot ő kezelte, ezért nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes volt-e az, aki az emelővillát nem engedte le.

[13] Álláspontja szerint az a felperes által sem vitatott tény, hogy a munkabérének összegét a láthatósági mellényre ráírta, megalapozza az alperes rongálással kapcsolatos hivatkozását. Annak, hogy a felirat a későbbiekben eltávolítható volt-e vagy sem, nem tulajdonított jelentőséget. Azt pedig, hogy a mellényüket más személyek is jelzéssel látták el, a felperes bizonyítani nem tudta. Kiemelte, tanú 3 és tanú 4 elmondása alapján csupán az volt megállapítható, hogy egyes dolgozók a mellény címkéjén helyeztek el olyan jelzést, vagy monogramot, amely lehetővé tette azok megkülönböztetését.

[14] Valósnak fogadta el a titoktartási kötelezettség megszegésére vonatkozó felmondási okot, mivel tényként volt megállapítható, hogy a felperes a munkabérére vonatkozó feliratot helyezte el a mellényen. Álláspontja szerint mindezt nem érintette az a körülmény, hogy csak az alapbérét tüntette fel a pótlékok nélkül, mint ahogy az sem, hogy ebben a sértettsége motiválta. Nem találta ugyanakkor megállapíthatónak, hogy a felirat alkalmas az alperes rossz hírét kelteni.

[15] Kiemelte, nem teszi jogellenessé a felmondást az, hogy egyes felmondási okok nem bizonyultak jogszerűnek. Nem fogadta el a felmondás jogellenességét alátámasztó érvként azt az alperes által is elismert tény, hogy a targonca indítókulcsának a zárban hagyása miatt más munkavállalókat csak írásbeli figyelmeztetésben részesített. Lényegesnek tekintette ugyanis, hogy a munkáltató több különböző súlyú kötelezettségszegés miatt alkalmazta a felperessel szemben az azonnali hatályú felmondás következményét.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[16] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával kérte az alperes 12 havi távolléti díjnak megfelelő kártérítés, azaz 2 340 000 forint megfizetésére való kötelezését, az elsőfokú perköltség megfizetése alóli mentesítését és az alperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását. A másodfokú bíróságtól a Pp. 369. § (1) bekezdése és a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti felülbírálati jog gyakorlását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor megsértette az Mt. 6. § (2), 64. § (2), 78. § (1) bekezdését és a Pp. 379. § (1) bekezdését. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján téves tényállást állapított meg, amelyből téves jogi következtetésre jutott. Megítélése szerint téves az az ítéleti megállapítás, hogy az alperes fegyelmmivel szankcionálta a targoncavezetőknek azt a magatartását, hogy az indítókulcsot az indítózárban hagyták, ezt a munkáltatói gyakorlatot ugyanis kétséget kizáróan az alperes nem igazolta, ezért az nem képezheti a tényállás részét. Megítélése szerint a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítható, hogy a targoncavezetők eltérő gyakorlatot folytattak, az eltérő gyakorlat nem vont maga után fegyelmi eljárást, egységes eljárási rend nem volt az alperesnél. Mindezen túl hangsúlyozta, e magatartás sem nem szándékos, sem nem súlyosan gondatlan, ezáltal nem alapozhatja meg az azonnali hatályú felmondást.

[17] Sételmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében idézte a munkaszerződés 6.1. és 6.4. pontjában írtakat, hiszen a felmondásban csak a 6.3. pontot jelölte meg az alperes. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem jelölte meg, hogy a munkaszerződés 6.4. pontjának mely alpontjában foglaltakat sértette meg. Kiemelte, a 6.1. pont a megismert munkáltatói szabályok megtartására vonatkozik, ugyanakkor az alperes az eljárás során nem bizonyította, hogy a targonca kulcsára vonatkozó szabályozást vele megismertette. Változatlanul hivatkozott arra, hogy az A/5. alatt csatolt elektronikus levél nem alkalmas az abban foglaltak vele kapcsolatban történő igazolására. Utalt arra, a munkavédelmi oktatásra irányadó szabályok szerint kifejezett követelmény a jelenléti ív vezetése az esetleges számonkérhetőség és felelősségrevonás szempontjából. Ilyen körülmények között pedig az állapítható meg, hogy nem kapott egyértelmű munkáltatói utasítást, ennek hiányában viszont nem sérült a munkaszerződés 6.1. pontja és nem kerülhetett volna sor a felelősségrevonására.

[18] Változatlan álláspontja szerint az A/7. számú melléklet sem igazolja a rendkívüli munkavédelmi oktatás megtörténtét.

[19] Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint a felirat nem jelentheti a titoktartási kötelezettség megsértését, mivel az nem a konkrét jövedelmét tartalmazza, béradat közlésére pedig alkalmatlan, hiszen a minimálbér összege jogszabályon alapul.

[20] Megjegyezte, az azonnali hatályú felmondás indokolásában az alperes nem hivatkozott a munkaszerződés 9.1. pontjára, ezért e rendelkezést az elsőfokú bíróság sem vizsgálhatta volna, illetve a felmondási okok bővítésére az ellenkérelemben sem kerülhetett volna sor, ez ugyanis ellentétes az MK 95. számú állásfoglalással.

[21] Sételmezte az alperes által A/3. alatt csatolt munkavédelmi oktatási tematika bizonyítékként való figyelembevételét, mivel az csak az emelővillás targoncára vonatkozik, míg a perrel érintett ún. „beállásos” targoncára irányadó szabályokat nem tartalmaz.

[22] Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróság mellény megrongálásával kapcsolatos álláspontját is. Állította, a mellényen elhelyezett felirat csupán egy megkülönböztetés volt, ahogy a kollégák által hivatkozott feliratok is. Érvelése szerint a mellény használhatóságát vagy újbóli használhatóságát nem korlátozta, a ruházat minősége nem változott, a munkavédelmi funkciót továbbra is betöltötte.

[23] Kiemelte, előadását tanú 4 tanú nem cáfolta, a tanú csupán nem emlékezett, hogy más mellényeken van-e felirat vagy egyéb jelzés, tehát a vallomás nem alkalmas tanú 3 tanúvallomásának az igazolására, továbbá nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a tanú az alperessel munkaviszonyban áll.

[24] Előadta, 2019. év elején a munkavállalók részéről felmerült béremeléssel kapcsolatos kérdésre az alperes arról adott tájékoztatást, hogy csak úgy tud bért emelni, ha létszámleépítés történik. A szóban közölt munkáltatói szándék miatt sem lehetett tehát valós és okszerű a felmondás.

[25] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, megismételve az elsőfokú eljárásban előterjesztett érdemi védekezését.

Az ítéltábla döntése és indokai

[26] A fellebbezés alaptalan.

[27] Az elsőfokú bíróság eljárása során az eljárási és anyagi jogszabályok betartásával járt el, és hozta meg döntését, ezért azzal az ítéltábla mindenben egyetért.

[28] Az elsőfokú bíróság a felperes terhére rótt kötelezettszegések közül hármat talált valósnak és foglalt állást akként, hogy azok összességében okszerűvé teszik az alperesi intézkedést. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával egyetért.

[29] A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá:

[30] Targonca használatára vonatkozó szabályok megszegése

[31] Az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja egyebek mellett akként rendelkezik, hogy a munkavállaló köteles a munkáját a munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások szerint végezni. Ezzel egybehangzó rendelkezést tartalmaz a munkaszerződés 6.1. pontja. A munkavédelemből szóló 1993. évi XCIII. tv. 60. § (1) bekezdése értelmében a munkavállaló a munkavédelemre vonatkozó szabályok, utasítások megtartásával a munkavédelmi oktatásnak megfelelően végezhet munkát. Így különösen köteles a munkája biztonságos elvégzéséhez

szükséges ismereteket elsajátítani, és azokat a munkavégzés során alkalmazni (Mt. 60. § (1) bekezdés e) pont).

[32] Tény, hogy az alperes 2018. évben hatályos „Munkavédelmi oktatási tematika” elnevezésű szabályzata a targonca vezetésére és használatára vonatkozó szabályokat rögzíti. A targonca elhagyásakor követendő magatartás általános szabály. A felperes ezzel ellentétes érvelése téves, mert a csak bizonyos típusú targoncákra vonatkozó rendelkezések esetén szerepelteti a szabályzat a konkrét megnevezést, nevezetesen, hogy az az emelővillás targoncára vonatkozik. Az alperes által 3/A/4. számú irat igazolja a felperes balesetvédelmi oktatáson való részvételét. Mindennek azonban azért nincs jelentősége, mert a felperes személyes meghallgatása során elismerte (8. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal), hogy ismerte a targoncára vonatkozó munkavédelmi előírásokat, tudta, hogy a targonca elhagyásakor az indítókulcsot magával kellett volna vinnie. Az ezzel ellentétes magatartás tehát szándékos kötelezettségszegés. Ettől eltérő kérdés, és az azonnali hatályú felmondás okszerűsége körében vizsgálendő az a felperesi érvelés, hogy az alperes más esetekben elnézte a munkavédelmi szabály be nem tartását, illetve enyhébb súlyú fegyelmi intézkedéssel szankcionálta azt. Ezt a felperesi állítást lényegében a meghallgatott valamennyi tanú vallomása alátámasztja, ezért nem bír perdöntő jelentőséggel az alperesnek az az előadása, hogy a felperesi kötelezettségszegést megelőző időszakban bekövetkezett baleset miatt fokozottan ellenőrizte a munkavédelmi szabályok betartását és erről a dolgozókat tájékoztatta, továbbá az sem, hogy a felperes e tájékoztatásban részesült-e. A fentiekben írtak szerint ugyanis az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás okszerűségét nem kizárólag e felperesi kötelezettségszegés miatt találta megállapíthatónak.

[33] Mellény feliratozása

[34] A perben nem volt vitatott, hogy a felperes a munkáltató tulajdonát képező láthatósági mellényen filctollal a munkabérére vonatkozó feliratot tüntetett fel. Az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy e magatartása megvalósítja az azonnali hatályú felmondásban ehhez kapcsolódóan szereplő mindkét felmondási okot.

[35] Egyrészt ugyanis rongálásnak minősül valamely dolog épségének, külalakjának nem rendeltetésszerű megváltoztatása akkor is, ha az utóbb helyreállítható. A peradatok kétségtelenül alátámasztják, hogy más dolgozók a megkülönböztethetőség érdekében a mellény címkéjét szintén jelzéssel látták el. A felperes mellényéről nem áll ugyan a periratoknál rendelkezésre fényképfelvétel, a körülményekből azonban egyértelműen kikövetkeztethető, hogy az arra írt szöveg lényegesen nagyobb méretű volt a más mellények címkéin elhelyezett jelzéseknél, hiszen a felperes által sem vitatottan ő a perbeli felirattal az elégedetlenségének kívánt hangot adni, ehhez pedig annak jól olvasható méretűnek kellett lennie. Ez egyben azt jelenti, a kizárólag a megkülönböztethetőséget célzó, címkén elhelyezett apró jelzésektől eltérően a felperes az általa a mellényen elhelyezett felirattal a mellény külalakját nem rendeltetésszerűen változtatta meg.

[36] Egyetért az ítéltábla az alperes és az elsőfokú bíróság álláspontjával abban is, hogy a felirat elhelyezésével a felperes megsértette a munkaszerződése 9.1. pontjában rögzített titoktartási kötelezettségét. A 9.2. pont vii.) alpontja külön is nevesíti a munkabérre vonatkozó rendelkezéseket, anélkül, hogy azt leszűkítené az alap- vagy a pótlékokkal növelt

bérre, illetve annak bruttó vagy nettó összegére. Kétségtelen, köztudomású tény a 2019. évi garantált bérminimum összege, ami valóban bruttó 195 000 Ft volt, ebből azonban nem következik, hogy a felperest a munkaszerződése alapján ugyanilyen összegű alaphér illette meg. Ennek megfelelően annak nyilvánosságra hozatala a munkaszerződésben írt titoktartási kötelezettség megszegését jelentette. A munkaszerződés erre vonatkozó megszorító rendelkezése hiányában – ahogyan azt az elsőfokú bíróság helytállóan megállapította – nincs jelentősége annak, hogy a felperes nem a kifizetésre került tényleges nettó munkabérét tüntette fel.

[37] Az Mt. 64. § (2) bekezdése az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét illetően követelményként írja elő, hogy az indokolásból a megszüntetés okának világosan ki kell tűnnie, az indoknak valóságosnak és okszerűnek kell lennie. Ennek megállapíthatóságához a törvény nem követeli meg a kötelezettségszegést megalapozó jogszabály vagy a munkaszerződés konkrét pontjának a megjelölését, így közömbös az, hogy az alperes a titoktartási kötelezettség megsértése kapcsán a 9.1. pontot nem tüntette fel. Egyértelmű ugyanis, hogy a 9.2. pont csak az előzőekben írt rendelkezéssel együttesen értelmezhető.

[38] Nem érinti a jogvita érdemét az a tény sem, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében idézte az azonnali hatályú felmondásban nem szereplő, a munkaszerződés 6.4. pontjának rendelkezéseit, ítéletének indokolásából ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy kizárólag a felmondásban szereplő okokat vizsgálta.

[39] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes által megvalósított fentiekben részletezett kötelezettségek együttesen megalapozzák az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti munkáltatói azonnali hatályú felmondást, amely megfelel az Mt. 64. § (2) bekezdésében írt követelményeknek, ezért megalapozottan utasította el a keresetet. Ennek megfelelően az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 509. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A fellebbezés eredménytelensége folytán a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségének a megfizetésére, amelyet a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján előterjesztett költségfelszámításban foglaltaktól eltérően állapított meg az alábbiakra tekintettel. Az alperes perköltségként a jogi képviselétével felmerült ügyvédi munkadíjat kívánta érvényesíteni, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján a díjmegállapodásra alapított. Mind az első, mind pedig a másodfokú eljárásban a képviselétét ellátó ügyvédi irodával kötött megbízási szerződés módosítását csatolta, amelynek 6.2. pontja szerint a megbízási díj nettó összege 30 000 Ft/munkaóra. Az alperes a fellebbezési ellenkérelméhez csatolt angol nyelvű költségjegyzékben a másodfokú eljárásban 443 675 Ft perköltséget kívánt elszámolni. A költségjegyzékben szereplő tételek a március 2. napjától június 29. napjáig terjedő időre végzett tevékenység díját tüntetik fel. Lényeges azonban, hogy az elsőfokú bíróság 2020. március 10. napján kelt ítéletét az alperesi képviselőnek 2020. március 27. napján kézbesítették, így költsége a másodfokú eljárással kapcsolatban csak az ezt követő időpontban merülhetett fel. A 2020. március 27. napját követően felemerült, és a költségjegyzékben felszámított munkadíj összesen 95 000 Ft+áfa, azaz 120 650 Ft. Az ezt megelőző időszakra felszámított költségét az alperes elsőfokú perköltségként az elsőfokú ítélet meghozataláig [Pp. 81. § (3) bekezdés] számíthatta volna fel, az elsőfokú eljárásban felmerült perköltség másodfokú eljárásban történő érvényesítésére azonban már nincs jogszabályi lehetőség. Nem látott lehetőséget az ítéltábla az „Service fee”

címén felszámított díj megítélésére sem, a megbízási szerződés kivonatában ugyanis ilyen tétel nem szerepel. Ezért az ítéltábla a költségfelszámítástól eltérően az alperes másodfokú eljárással felmerült költségét 120 650 Ft-ban találta megállapíthatónak.

[41] A felperes a Pp. 525. § (1) bekezdése alapján munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Szeged, 2020. október 30.

Dr. Szeghő Katalin s.k.
Zsuzsanna s.k.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet s.k.

dr. Szöllősiné dr. Tóth

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró